

VENDIM
Nr.19, datë 18.9.2008

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Vladimir Kristo	Kryetar i Gjykatës Kushtetuese,
Gjergji Sauli	Anëtar i “ “
Fehmi Abdiu	Anëtar i “ “
Kujtim Puto	Anëtar i “ “
Xhezair Zaganjori	Anëtar i “ “
Petrit Plloçi	Anëtar i “ “
Vitore Tusha	Anëtare e “ “
Sokol Sadushi	Anëtar i “ “
Sokol Berberi	Anëtar i “ “

me sekretare Brunilda Bara, në datën 2.4.2008, mori në shqyrtim në seancë gjyqësore me dyer të hapura çështjen me nr.60/14 Akti, që i përket:

KËRKUES: THOMA SHKURTI, përfaqësuar nga avokate Fatmira Luli, me prokurë.

SUBJEKTI I INTERESUAR:

PROKURORIA E PËRGJITHSHME, përfaqësuar nga Artur Selmani, me autorizim.

OBJEKTI: Shfuqizimi si i papajtueshëm me Kushtetutën i vendimeve nr.177, datë 4.10.2004 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Fier; nr.99, datë 8.4.2005 të Gjykatës së Apelit Vlorë dhe nr.374, datë 14.6.2006 të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë.

BAZA LIGJORE: Nenet 42, 131/f e 134 të Kushtetutës, si dhe neni 6 i Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes Sokol Berberi, përfaqësuesen e kërkuarit që u shpreh për pranimin e kërkesës; përfaqësuesin e subjektit të interesuar që kërkoi rrëzimin e kërkesës dhe bisedoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

1. Kërkuarisi Thoma Nikollaq Shkurti, i datëlindjes 1977, ka lindur dhe është banues në Bishtanakë, Fier. Ai fillimisht ka qenë me emrin Armand, por në 26 korrik 2002 e ka ndryshuar emrin e tij në Thoma me vendimin nr.48, datë 26.7.2002 të këshillit bashkiak Fier.

Në 26 shkurt 2003, shtetasja L.A., e kthyer nga Italia në portin e Durrësit, ka bërë kallëzim penal ndaj kërkuarit dhe babait të saj, duke i akuzuar se të dy kishin vepruar në bashkëpunim me qëllim për shfrytëzim prostitucioni.

Në datë 3 mars 2003, Prokuroria e Rrethit Gjyqësor Fier ka regjistruar procedimin penal nr.120 ndaj shtetasit Armando Shkurti, i biri i Fuatit dhe Dashurisë, i lindur në vitin 1975 dhe banues në lagjen “Sheq i Vogël” Fier.

Në datë 18 mars 2003, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Fier ka marrë vendimin nr.55 për sigurimin e provës së dëshmisë së dhënë nga L.A. në prani të avokatit të caktuar kryesisht, pasi i pandehuri Armando Shkurti nuk u gjet në banesën e tij. Avokati i caktuar kryesisht nuk e ka ankimuar vendimin për sigurimin e provës brenda afatit, prandaj ky vendim ka marrë formë të prerë.

Gjatë procesit, Prokuroria e Rrethit Gjyqësor Fier, sipas nenit 40 pika 3 të Kodit të Procedurës Penale (KPP), ka bërë ndreqjen e identitetit të të pandehurit me vendimin e datës 29.5.2003 dhe në datë 2 shtator 2003 ka dërguar për shqyrtim para Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Fier çështjen ndaj kërkuesit Thoma Nikolla Shkurti.

Me vendimin nr.177, datë 4.10.2004, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Fier ka vendosur të deklarojë fajtor kërkuesin për veprën penale të shfrytëzimit të prostitucionit në rrethana rënduese (shtetasja L.A. ishte e mitur në kohën kur është shfrytëzuar për prostitucion), si dhe për veprën penale të falsifikimit të pasaportave dhe e ka dënuar me 12 vjet burgim. Ky vendim është lënë në fuqi nga Gjykata e Apelit Vlorë me vendimin nr.99, datë 8.4.2005 dhe nga Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr.374, datë 14.6.2006.

2. **Kërkuesi** pretendon se vendimet e mësipërme të kundërshtuara janë rezultat i një procesi jo të rregullt ligjor në këto drejtime:

1) Është cenuar parimi i prezumimit të pafajësisë.

- Gjykata e Rrethit Gjyqësor Fier, me vendimin nr.54, datë 14.3.2003, ka paragjykuar fajësinë e të dyshuarit, duke pranuar kërkesën e prokurorit dhe caktuar masën e sigurimit arrest në burg. Në këtë rast mungonte dyshimi i arsyeshëm bazuar në prova, pasi nuk është bërë identifikimi i personit sipas nenit 295/1 të Kodit të Procedurës Penale.

- Para deklarimit të mungesës së të pandehurit, nuk është bërë njoftimi i akuzës në banesë sipas nenit 140/1 i Kodit të Procedurës Penale. Nuk është bërë shqyrtimi i provës së vetme - shpjegimet e shtetasës L.A. - të paraqitur nga prokurori.

- Gjykatat kanë pranuar provat e akuzës pa u debatuar gjatë shqyrtimit gjyqësor.

2) Është cenuar parimi i barazisë së armëve dhe i të drejtës së mbrojtjes efektive, dhe kërkuesi është deklaruar fajtor mbi bazën e të dhënave të mbledhura në mënyrë të paligjshme:

- Kryerja e hetimeve dhe gjykimit është bërë mbi akte të pavlefshme; veprimet hetimore, ngritja e akuzës dhe dërgimi i çështjes në gjykim janë bërë pa dijeninë e kërkuesit dhe për një person me identitet tjetër; ky vendim, nuk është ankimuar nga mbrojtësi i caktuar kryesisht.

- Me vendimin nr.55, datë 18.3.2003, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Fier i ka cenuar kërkuesit të drejtën e ankimit kundër këtij vendimi, pasi ajo ka caktuar marrjen e provës në seancë gjyqësore pa njoftuar më parë kërkuesin ose familjarët e tij.

- Gjykatat kanë pranuar provat e akuzës pa u debatuar gjatë shqyrtimit gjyqësor, ku ato marrin vlerën e provës; kanë pranuar dhe cituar në vendimet e tyre shpjegimet e dëshmitares L.A. si të vërteta, pa u ballafaquar, verifikuar dhe vlerësuar me provat e tjera të administruara në gjykim.

Përfaqësuesi i subjektit të interesuar, Prokurorisë së Përgjithshme, kërkoi përpara Gjykatës Kushtetuese rrëzimin e kërkesës duke parashtruar:

- Parimi i prezumimit të pafajësisë nuk lidhet në thelb me procedurat që ndjek gjykata në marrjen e vendimit. Vendimi i Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Fier, në të cilën është vendosur masa e sigurimit arrest në burg ndaj kërkuesit, është dhënë nga një gjyqtar tjetër nga ai i cili ka dhënë vendimin e fajësisë.

- Fakti se të dhënat e dëshmitares L.A. nuk lidheshin me shtetasin Armando Fuat Shkurti, por me shtetasin Thoma Nikolla Shkurti, ka rezultuar vetëm pas përfundimit të seancës së sigurimit të provës. Kjo situatë, *de jure*, ngjan me sigurimin e provës kur organi i akuzës nuk e njeh autorin e veprës penale. Kodi i Procedurës Penale nuk parashikon automatikisht pavlefshmëri absolute të provave të marra nga organi i akuzës apo gjykata pa praninë e autorit të veprës penale kur organi i akuzës nuk e ka zbatuar drejt diskrecionin e tij për fillimin e ndjekjes penale.

- Procesi është i rregullt kur gjykatat e faktit i japin të gjykuarit mundësinë e plotë për të kundërshtuar apo ballafaquar në mënyrë efektive provat e paraqitura nga akuza dhe të vendosura në themel të vendimit nga gjykata. Kërkuesit i është dhënë mundësia e plotë nga gjykatat për të paraqitur provat që ai ka vlerësuar se kundërshtojnë akuzën e ngritur ndaj tij.

II

Gjykata Kushtetuese (Gjykata) i vlerëson pretendimet e kërkuarit në drejtim të standardeve që imponon e drejta për një proces të rregullt ligjor dhe, në kontekstin e çështjes në shqyrtim, se me çfarë detyrimesh i ngarkon gjykatat respektimi i parimit të prezumimit të pafajësisë, barazisë së armëve dhe mosdeklarimit fajtor mbi bazën e të dhënave të mbledhura në mënyrë të paligjshme.

1. Lidhur me pretendimin për cenimin e parimit të prezumimit të pafajësisë

Kërkuesi pretendon cenimin e parimit të prezumimit të pafajësisë nga Gjykata e Rrethit Gjyqësor Fier, sepse ka paragjykuar fajësinë e të dyshuarit duke pranuar kërkesën e prokurorit dhe caktuar masën e sigurimit arrest në burg pa bërë verifikimet e nevojshme nga gjykatat, të cilat kanë pranuar provat e akuzës pa u debatuar gjatë shqyrtimit gjyqësor.

Përfaqësuesi i Prokurorisë parashtroi se kërkuari nuk e ka argumentuar pretendimin e cenimit të parimit të prezumimit të pafajësisë nga gjykatat; prezumimi i pafajësisë lidhet me kushtet e parashikuara në nenin 30 të Kushtetutës dhe se parimi i prezumimit të pafajësisë nuk lidhet në thelb me procedurat që duhet të ndjekë gjykata në marrjen e vendimit.

Gjykata rithekson se parimi i prezumimit të pafajësisë është një nga elementet përbërëse të procesit të rregullt ligjor. Ky parim parashikohet nga neni 30 i Kushtetutës, sipas të cilit “Kushdo quhet i pafajshëm përderisa nuk i është provuar fajësia me vendim gjyqësor të formës së prerë”. Gjykata është shprehur edhe më parë se parimi i prezumimit të pafajësisë do të thotë që gjykatat e zakonshme nuk duhet ta fillojnë procesin me bindjen se i pandehuri ka kryer krimin për të cilin akuzohet, se barra e provës i takon palës akuzuese, se çdo dyshim duhet të shkojë në favor të të pandehurit dhe se gjykata duhet ta mbështesë vendimin në prova direkte dhe indirekte që duhet të provohen nga akuza (*Shih vendimin e Gjykatës Kushtetuese nr. 9-2004*).

Edhe Gjykata Europiane e të Drejtave të Njeriut (GJEDNJ) është shprehur se prezumimi i pafajësisë kërkon, ndër të tjera, që kryerja e detyrave nga anëtarët e një gjykate nuk duhet të fillojë me idenë e paracaktuar se i akuzuari e ka kryer veprën për të cilën akuzohet, se barra e provës i takon prokurorit dhe çdo dyshim duhet të jetë në favor të të akuzuarit. Është detyrë e prokurorit që të informojë të akuzuarin për çështjen kundër tij, në mënyrë që ai të mund të përgatisë e paraqesë mbrojtjen dhe të kundërshtojë provat të cilat mjaftojnë për ta dënuar atë. Parimi i prezumimit të pafajësisë mund të shkelet edhe në mungesë të një deklarimi formal; mjafton të ekzistojë një arsyetim, i cili të sugjerojë se gjykata e konsideron të akuzuarin si fajtor, si edhe kur barra e provës kalon nga prokurori te mbrojtja (*Shih vendimet e GJEDNJ Minelli kundër Zvicrës; John Murray kundër Mbretërisë së Bashkuar, 8 shkurt 1996; Telfner kundër Austrisë 20 qershor 2001*).

Bazuar në materialet e dosjes gjyqësore, Gjykata çmon se nuk ekziston ndonjë e dhënë, e cila tregon që anëtarët e gjykatave të zakonshme që kanë shqyrtuar çështjen ta kenë filluar procesin me idenë e paracaktuar se kërkuari e ka kryer veprën penale. Dosja gjyqësore nuk përmban ndonjë fakt apo rrethanë që të dëshmojë se anëtarët e Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Fier, të Gjykatës së Apelit Vlorë apo Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë e kanë konsideruar të akuzuarin fajtor para dhënies së një vendimi përfundimtar për fajësinë e tij. As vendimi për masën e sigurisë arrest me burg të kërkuarit dhe ai lidhur me sigurimin e provës nuk përmbajnë deklarata ose arsyetime, të cilat, në një apo tjetër mënyrë, të çojnë në përfundimin se këto gjykata e kanë konsideruar kërkuarin si fajtor. Gjykata çmon, gjithashtu, se gjykatat e zakonshme nuk e kanë kaluar gjatë procesit barrën e provës nga prokurori tek i pandehuri.

Përsa më sipër, Gjykata vlerëson se kërkuari nuk i është cenuar parimi i prezumimit të pafajësisë si element i procesit të rregullt ligjor në bazë të nenit 42 të Kushtetutës.

2. Lidhur me pretendimin se është shkelur parimi i barazisë së armëve dhe se i pandehuri është deklaruar fajtor mbi bazën e të dhënave të mbledhura në mënyrë të paligjshme

Kërkuesi pretendon se gjykatat e zakonshme kanë shkelur parimin e barazisë së armëve,

pasi ai ose mbrojtësi i tij nuk kanë qenë të pranishëm në procesin gjyqësor për sigurimin e provës së dëshmisë së dhënë nga dëshmitarja L.A., si dhe kur gjykatat kanë rrëzuar të gjitha kërkimet në gjykim të bëra nga mbrojtja për të zbuluar të vërtetën përmes pyetjes së dëshmitarëve, ballafaqimit të tyre, ripyetjes së dëshmitares kryesore të procesit.

Përfaqësuesi i Prokurorisë ka kundërshtuar pretendimet e kërkuarit, duke parashtruar se, që një proces të jetë i rregullt, mjafton që gjykatat e faktit t'i kenë dhënë të gjykuarit mundësinë e plotë për të kundërshtuar apo ballafaquar në mënyrë efektive provat e paraqitura nga akuza dhe të vendosura në themel të vendimit nga gjykata; kërkuarit i është dhënë mundësia e plotë nga gjykatat për të paraqitur provat që ai ka vlerësuar se kontestojnë akuzën e ngritur ndaj tij.

Gjykata thekson se, veçanërisht, në procesin penal, barazia e armëve, kontradiktoriteti dhe lidhur ngushtë me këto, mbrojtja e të pandehurit, e garantuar shprehimisht në nenin 31 të Kushtetutës dhe nenin 6 të Konventës Europiane për të Drejtat e Njeriut, përbëjnë në vetvete elementet më të qenësishme e thelbësore të procesit të rregullt ligjor. Për respektimin e këtyre elementeve, gjykatat duhet të përmbushin me rigorozitet një sërë detyrimesh, mes të cilave rëndësi të veçantë paraqet, sipas rastit, edhe njoftimi i të pandehurit apo mbrojtësit të tij ligjor për akuzën, ankimin, rekursin, ditën dhe vendin e gjykimit të çështjes. Synim kryesor është realizimi i një debati real ndërmjet akuzës dhe mbrojtjes, gjë që ndikon pozitivisht dhe në mënyrë të drejtpërdrejtë në zbulimin e së vërtetës dhe dhënien e drejtësisë nga gjykata me objektivitet e paanësi. Këto kërkesa kushtetuese e ligjore janë në funksion të mbrojtjes sa më efektive të të pandehurit, pasi përballë tij qëndron vetë shteti, i përfaqësuar në procesin penal nga prokurori që paraqet dhe mbron akuzën kundër tij. Është detyrë e shtetit që të marrë masat e duhura për të garantuar pjesëmarrjen në procesin penal të personit të akuzuar ose mbrojtësit ligjor, qoftë edhe atij të caktuar kryesisht (*Shih vendimin e Gjykatës Kushtetuese nr.19-2003*).

Në kuptim të kontrollit kushtetues të procesit të rregullt ligjor sipas nenit 42 të Kushtetutës dhe nenit 6 të Konventës Europiane të të Drejtave të Njeriut, Gjykata rithekson se pranimi i provave bëhet si rregull nga gjykatat e zakonshme, kurse detyra e Gjykatës Kushtetuese është që të sigurojë nëse procesi në tërësinë e tij, përfshi edhe mënyrën në të cilën është marrë prova, ka qenë i rregullt (*Shih vendimin e Gjykatës Kushtetuese nr.7-2005*). Këtë qëndrim mban edhe Gjykata Europiane e të Drejtave të Njeriut në një sërë çështjesh paraqitur para saj (*Shih vendimin e P.S. kundër Gjermanisë, 4 shtator 2002; Balliu kundër Shqipërisë, 16 qershor 2005*).

Gjykata, në qëndrimet e saj, ka evidentuar në një proces ligjor dallimin që ekziston ndërmjet mënyrës së marrjes së provave dhe vlerësimit të tyre. Ajo është shprehur se vlerësimi i provave mbetet një çështje për t'u trajtuar nga vetë gjykatat e zakonshme dhe nuk përbën objektin e kontrollit për Gjykatën Kushtetuese. Kjo e fundit mund dhe duhet të investohet, kur ndaj një procesi gjyqësor ka pretendime për rrugët dhe mënyrat e marrjes së provave, e fiksimit të tyre, por jo për mënyrën e vlerësimit. Kontrolli kushtetues nuk mund të zëvendësojë prerogativat kushtetuese e ligjore të vetë hallkave të sistemit gjyqësor, e aq më tepër të vlerësojë bindjen e brendshme të gjykatave për çështje konkrete (*Shih vendimet e Gjykatës Kushtetuese nr. 95-2001, nr.7-2005*).

Gjykata është shprehur edhe më parë se provat paraqiten dhe marrin vlerën e tyre në debatin gjyqësor (*Shih vendimin e Gjykatës Kushtetuese nr.7-2005*). Por mund të ndodhë që të dhënat për veprën, për shkak të natyrës së tyre, të ndryshojnë ose të zhduken. Për pasojë, paraqitja e tyre në gjykim bëhet e pamundur. Me qëllim që të ruhet vlera e të dhënave të konstatuara gjatë hetimeve paraprake, është pranuar instituti i sigurimit të provës, në bazë të të cilit, në rastet e parashikuara me ligj, prova formohet në këtë fazë të procedimit nëpërmjet marrjes së saj nga gjykata sipas parashikimeve të Kodit të Procedurës Penale.

Lidhur me përdorimin e deklaratave si prova të marra në fazën para shqyrtimit gjyqësor, GJEDNJ-ja është shprehur se përdorimi i këtyre deklaratave nuk është gjithmonë jo në përputhje me nenet 6(3)(d) dhe 6(1) të Konventës Europiane për të Drejtat e Njeriut, me kusht që të drejtat e mbrojtjes të jenë respektuar (*Shih vendimin Windisch kundër Austrisë, i 27 shtator 1990, paragrafi 26*). Kjo gjykatë mban qëndrimin se të gjitha provat normalisht duhet të prodhohen në

një seancë publike, në prani të të akuzuarit, me qëllim që të paraqiten argumentet e kundërta. Por ka përjashtime nga ky parim, përjashtime të cilat nuk duhet të vijnë në kundërshtim me të drejtën e mbrojtjes. Si rregull i përgjithshëm, i akuzuari duhet të ketë një mundësi të përshtatshme dhe të vërtetë për të kundërshtuar dhe pyetur një dëshmitar kundër tij, ose kur ai bën deklarin e tij ose në një fazë të mëvonshme (*Shih vendimet e GJEDNJ P.S. kundër Gjermanisë, 4 shtator 2002, paragrafi 2;*, *Balliu kundër Shqipërisë, 16 qershor 2005 paragrafi 42*). Parimet e procesit të rregullt kërkojnë që interesat e mbrojtjes të balancohen me ato të dëshmitarëve ose viktimave të thirrur për të dëshmuar, veçanërisht kur bëhet fjalë për jetën, lirinë ose sigurinë e një personi (*shih vendimin e GJEDNJ, Doorson kundër Holandës, 26 mars 1996, paragrafi 70*).

Në rastin në shqyrtim, duke pasur parasysh elementet që pretendohen nga kërkuesi se e kanë bërë procesin penal ndaj tij të parregullt, si edhe pozitën e dëshmitares L.A. në këtë proces, Gjykata duhet të vlerësojë nëse kërkuesit i është dhënë mundësia e duhur për të ushtruar të drejtat e tij për t'u mbrojtur nga akuzat për shfrytëzim prostitucioni, përfshi edhe provat e dhëna nga dëshmitarja L.A., sipas kuptimit të nenit 42 të Kushtetutës dhe nenit 6 të Konventës Europiane për të Drejtat e Njeriut. Këtë vlerësim, Gjykata e kryen duke vështuar procesin penal ndaj kërkuesit në tërësinë e tij.

Bazuar në materialet e paraqitura nga kërkuesi, si edhe nga dosja gjyqësore, Gjykata vëren se në kohën e sigurimit të provës i pandehur ishte Armando Fuat Shkurti, dhe jo Thoma Nikolla Shkurti, dhe për rrjedhojë, as ky i fundit, as mbrojtësi i tij nuk mund të ishin të pranishëm në seancën gjyqësore për sigurimin e provës. I pranishëm në seancën e sigurimit të provës ishte mbrojtësi i caktuar kryesisht për Armando Shkurtin. Vendimi për sigurimin e provës së dëshmisë së shtetasës L.A. kundër kërkuesit, nuk u apelua brenda afatit në gjykatën e apelit dhe rrjedhimisht ai mori formë të prerë. Në seancat gjyqësore në Gjykatën e Rrethit Fier dhe Gjykatën e Apelit Vlorë mbrojtësi i kërkuesit pati mundësi që të paraqesë kundërshtimet mbi thëniet e deklaruara nga dëshmitarja, si edhe të parashtrojë kërkesa për realizimin e mbrojtjes së të pandehurit gjatë gjithë procesit të shqyrtimit gjyqësor të çështjes. Gjykatat kanë dëgjuar edhe dëshmitarët e kërkuar nga avokati i kërkuesit dhe kanë vlerësuar, në cilësinë e provës, shkresa të ndryshme të paraqitura nga prokuroria. Kërkuesi ka pasur mundësi që të bënte deklarin e tij para gjykatave të zakonshme, ndonëse ka zgjedhur që këtë gjë ta bënte përmes avokatit mbrojtës, pasi gjykimi është kryer në mungesë të kërkuesit. Sipas kërkesës së avokatit mbrojtës të kërkuesit, përveç dëshmisë së administruar në seancën gjyqësore për sigurimin e provës, gjykatat kanë vlerësuar dëshmitë e shtetasve F.A., P.G., M.A. dhe Xh.A. të kërkuar edhe nga mbrojtja, si dhe disa dokumente shkruese, të cilat, sipas gjykatave të zakonshme, mbështesin deklarin e bëra nga L.A. dhe u kanë krijuar gjykatave bindjen e brendshme që deklarin e L.A. ishin të vërteta. Gjykata çmon se kërkesa për ballafaqim nuk është pranuar nga gjykatat e zakonshme, pasi ato nuk janë bindur në nevojën e një ballafaqimi të tillë, veçanërisht duke pasur parasysh që një nga të akuzuarit në proces ishte babai i shtetasës L.A. dhe ballafaqimi kërkohej, ndër të tjera, me nënën dhe motrën e saj. Gjykatat e mësipërme, megjithatë, personat me të cilët mbrojtja kërkonte të bënte ballafaqimin, i kanë thirrur si dëshmitarë dhe thëniet e tyre janë regjistruar në procesverbalin e seancës gjyqësore.

Për sa më sipër, Gjykata çmon se, në tërësi, procesi ndaj kërkuesit nuk ka qenë i parregullt. Kërkuesi ka pasur një mundësi të përshtatshme dhe të vërtetë, që gjatë deklarimit të tij ose gjatë gjithë fazave të procesit gjyqësor të kundërshtonte akuzën kundër tij, të ngritur nga prokurori i çështjes.

Në këto kushte, Gjykata Kushtetuese arrin në përfundimin se kërkesa e paraqitur nga kërkuesi është e pabazuar, në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës dhe të nenit 6 të KEDNJ-së dhe për rrjedhojë duhet rrëzuar.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të nenit 131/f të Kushtetutës dhe neneve 72 e 77 të ligjit nr.8577, datë 10.2.2000 "Për organizimin dhe

funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, me shumicë votash,

VENDOSI:

- Rrëzimin e kërkesës.

Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë pro: Vladimir Kristo (Kryetar), Gjergj Sauli, Petrit Plloçi, Xhezair Zaganjori, Sokol Sadushi, Vitore Tusha.

Anëtarë kundër: Fehmi Abdiu, Kujtim Puto, Sokol Berberi.